

Évközi 22. vasárnap – 2014. augusztus 30. – A év

Egy rendkívüli módon aggályoskodó férfi soha semmit nem bízott a véletlenre. Például sokáig már a lefekvés előtt egy órával azon kezdett aggódni, hogy mi lesz, ha holnap reggel nem találja meg a ruhadarabjait? Hogyan fog felöltözni? Ez a probléma annyira izgatta, hogy fél éjszaka nem tudott aludni. Egyszer aztán kitalálta a megoldást: fel fogja írni, hová tette le este az egyes ruhadarabokat, s akkorreggel biztosan megleli őket. Így is tett. Másnap aztán rögtön az éjjeliszekrényre rakott cetlit kapta fel, s elégedetten olvassgatta: „Zokni a középső szekrény alsó fiókjában. Nadrág összehajtva a fotelben. Ing a jobb szélső szekrény felső polcán. stb. stb.” Szép sorjában fel is öltözködött. Már a sapka is a fején volt, amikor hirtelen összerándult a gyomra ijedtében: „És én? Hol vagyok én magam?” Kétségbeesve keresgélte saját magát, de nem találta meg.

Nem kevés ember elégedél így a világban: tudja, hogyan öltözzön, hogyan viselkedjen, hogyan dolgozzon, mozogjon, vagy hogyan mutakozzon be. Arról azonban fogalma sincs, hogy kicsoda is ő valójában. Mi adja az élete igazi tartalmát, lényegét.

„Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelke kárt szenved?” Vajon hogyan lehet kárt szenvedni lélekben? Vagy mit értenek az emberek azon, amikor ilyesmit mondanak: sérült a lelkem, vagy hogy valaki elveszítette a lelkét? Mert a testi sérüléseket értjük, látjuk, érezzük. A lélek sebesülése vagy elvesztése azonban nem annyira egyértelmű állapot. Pedig a lélek kárt szenvedése is hasonló a testi sebesüléshez, noha átfogóbb és összetettebb. Ha valamelyik testrészünk vagy szervünk károsodik, akkor nem tudja ellátni a feladatát, és ez valamiképp kihat a test egészére is. A lélek sebesülésének is ez a lényege, csak méginkább kihat az egész emberre. Nem pusztán járni nem tud, mint a láb sérülésekor. Nem pusztán látni, mint amikor a szem károsodik. A lélek sebesülése az alapvető hivatásában ingatja meg az embert. Elbizonytalanodik nagy céljaiban, élete értelmében. Lefékeződik vagy leáll azokban a tevékenységekben, amelyek korábban fontosak, boldogítóak voltak számára. Hanyagolja azokat a kapcsolatokat, amelyekből annyit gazdagodott. Elhanyagolja vagy teljesen mellőzi is önként vállalt kötelességeit. Nem leli semmi örömét bennük. Ha pedig valaki „elveszíti a lelkét”, akkor teljesen szembe is fordulhat korábbi önmagával. A lélek kért szenvedését lehet látni abban, amikor az ember nem marad hűséges élete nagy, önként vállalt döntéseihez, legyen szó akár kapcsolatokról, akár hivatástudatból fakadó tevékenységekről.

Igen, sok olyan ember van, aki úgy gondolja, attól lesz valaki, amit birtokol. Ezért gazdagságra, látványos jólétre törekszik, és sok mindent valóban be is szerez magának. Ugyanakkor mégis keserű és elégedetlen. Mások azzal próbálják palástolni életük igazi értelmének hiányát, hogy „rajongókat” gyűjtenek. Olyan emberek sokaságát akarják maguk körül tudni, akik valamiért felnéznek rájuk, csodálják, netán irigylik őket. Hogy miért, az viszont szinte mindegy ...Akár olyasmiért is, amit valójában nem éreznek a magukénak, nem boldogítja őket, csak éppen mások körében népszerű. Ezek mind pótcselekvések, amelyekkel igyekeznek önmaguk előtt is takargatni, hogy valójában nincsenek a helyükön. A lélek károsodása meggátolja az embert abban, hogy élete igazi küldetését, legfőbb célját keresse, kövesse, megélje. Jézus a mai evangéliumban a keresztfelvállalását, hordozását jelöli meg az ember élete céljának. Persze nem maga a fájdalom, az áldozat a cél, a küldetés, hanem a mögötte lévő szeretet és odaadás! Minél inkább kerüli az ember a másokért hozott áldozatokat, minél inkább kihasznál önző módon másokat, anélkül, hogy viszonzná az odaadásukat, annál inkább elveszíti a lelkét: vagyis szembefordul saját boldogságával. A kereszthordozás, Jézus követése minden ember útja, hiszen mindenki a szeretetben történő önjándékozásban találja meg élete értelmét. Ebben a földi lét keretei között mindig van

szenvedés, áldozat is, de ugyanakkor az igazi boldogságot sem találhatjuk meg másként. Jézus nem annyira a kereszttől, sokkal inkább a keresztteljes elhanyagolásától óv minket, mert tudja, hogy aki elutasítja a másokért vállalt fájdalmat, az a szeretetet és a vele járó boldogságot is elutasítja.